

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2139	Κυριακὴ ΙΔ' Λουκά (Λουκ. 18,35-43) 2 Δεκεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Χωρὶς τὸ θεῖο ἔλεος τίποτα!

«Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με» (Λουκ. 18,37)

Ένας, ἀγαπητοί μου, ἕνας φτωχὸς ζητιάνος καθόταν σ' ἕνα σταυροδρόμι τῆς πόλεως Ἱεριχώ καὶ ζητοῦσε τὴν ἐλεημοσύνη τῶν διαβατῶν. Ἔλεος ζητοῦσε ὁ δῦστυχος. Πολλοὶ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνος. Καὶ ἄλλοι μὲν διάβαιναν βιαστικὰ μπροστὰ του χωρὶς νὰ δίνουν προσοχὴ στὶς παρακλήσεις του. Ἄλλοι πάλι, πονετικοί, τὸν πλησίαζαν, ἔβγαζαν καὶ τοῦ ἔρριχναν κάποιο νόμισμα, μικρὰ βοηθήματα· ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάνουν αὐτά; Μ' αὐτὰ δὲν θεραπευόταν ὁ πόνος, ὁ μέγας πόνος τῆς ψυχῆς του· αὐτός, χρόνια τώρα, ζοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι, ἦταν τυφλός!

Ἀλλὰ ἐδῶ τώρα, ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ καθόταν ὁ τυφλός, περνάει ὄχι κάποιος τυχαῖος διαβάτης, ὄχι κάποιος πλούσιος, οὔτε κάποιος βασιλιάς· περνάει ὁ Χριστός! Περνάει δηλαδὴ – ποιός· ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὸ φῶς καὶ ἔπλασε τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Περνάει ὁ Χριστός, ἐκεῖνος ποὺ ἄναψε καὶ κρέμασε στὸ στερέωμα τὸν ἥλιο καὶ τὴ σελήνη, περνάει ἐκεῖνος ποὺ ἀνάβει τὴ νύχτα τοὺς λαμπρότερους πολυελέους, τὰ ἀμέτρητα ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὸς περνάει.

Ἀκούει ὁ τυφλὸς κίνησι ἀπὸ πλῆθος κόσμου καὶ ρωτάει, τί συμβαίνει. Τοῦ λένε, ὅτι περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Καὶ μόλις τ' ἀκούει, ἀρχίζει νὰ φωνάζει μὲ ὄλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων του· «Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με» (Λουκ. 18,37)· ζῶ μέσα στὸ σκοτάδι, λυπήσου με!...

Μικρὴ ἢ προσευχὴ τοῦ τυφλοῦ, πέντε λέξεις· μεγάλη ὅμως ἡ δύναμί της, ἀφοῦ τὴν δέχτηκε ὁ Θεὸς καὶ τὸ αἶτημά του ἱκανοποιήθηκε, ὅπως βλέπουμε στὴ συνέχεια.

Ὁ Χριστὸς τὸν ἀκούει, σταματᾷ, τὸν φωνάζει, κι αὐτὸς πηγαίνει κοντά του. Ὁ Κύριος τὸν ἐρωτᾷ τί ζητάει ἀπὸ ἐκεῖνον, καὶ ὁ τυφλὸς ἀπαντᾷ «Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω», θέλω νὰ δῶ τὸ φῶς μου. Τότε ὁ Κύριος τοῦ λέει «Ἀνάβλε-

ψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» (ἐ.ἀ. 18,41-42), κι ἀμέσως ὁ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς του· ἔβλεπε καὶ δὲν χόρταινε νὰ βλέπη ὅλα τὰ ὠραία τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ προσευχὴ τοῦ τυφλοῦ, ἀγαπητοί μου, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἔχουμε νὰ διδαχθοῦμε **δύο σπουδαῖα μαθήματα**.

● Πρῶτο μάθημα. Ὅσες φορές κάνουμε τὴν προσευχὴ μας –καὶ πρέπει νὰ τὴν κάνουμε τακτικά–, ἡ προσευχὴ μας πρέπει νὰ ἔνε θερμὴ καὶ οὐσιώδης. Θερμὴ, γιὰ νὰ νιώθουμε τί ζητοῦμε· νὰ λέη ὄχι μόνο ἡ γλῶσσα ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά. Νὰ ἔνε ἐπίσης σύντομη, ὄχι φλύαρη, ἀλλὰ μὲ νόημα καὶ συναίσθησι. Τέτοιες προσευχὲς μᾶς διέσωσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο μέσα στὴν Καινὴ Διαθήκη, γιὰ νὰ τὶς ἔχουμε **ὑπόδειγμα**.

✓ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» ἦταν ἡ προσευχὴ τοῦ **εὐγνώμονος ληστοῦ** στὸ Γολγοθᾶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ (Λουκ. 23,42), κι αὐτὴ ἡ σύντομη προσευχὴ εἰσακούσθηκε ἀμέσως· ὁ ληστής ἀπὸ κατάδικος μελλοθάνατος ἔγινε ὁ πρῶτος πολίτης τοῦ παραδείσου· νὰ γιατί ἡ προσευχὴ του ἔχει μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ μακρὲς καὶ φλύαρες προσευχὲς ποὺ κάνουμε ἐμεῖς μηχανικὰ καὶ τυπικά.

✓ Ἄλλο παράδειγμα. «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶν ἁμαρτωλῶν» (ἐ.ἀ. 18,13), εἶπε μὲ συντετριμμένη καρδιά ὁ **τελώνης** τῆς γνωστῆς παραβολῆς ὅταν προσευχόταν στὸ ναό. Τὴν ἴδια ὥρα ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ φαρισαῖος· ἀλλ' ἐνῶ ἐκεῖνος εἶπε πολλὰ λόγια γεμάτα αὐταρέσκεια καὶ κατάκρισι καὶ δὲν εἰσακούσθηκε, ὁ τελώνης δικαίωθηκε καὶ βρῆκε ἔλεος, γιὰτί εἶπε τὴν ταπεινὴ του προσευχὴ συντετριμμένος καὶ μὲ συναίσθησι.

«Ἐλέησόν με», λέει τώρα καὶ ὁ τυφλὸς στὴν Ἱεριχώ, καὶ ὁ Χριστὸς ἀκούει τὴν προσευχὴ του, γιὰτί βγήκε **μὲ πόνον** ἀπὸ μιὰ καρδιά γεμάτη πίστι καὶ ἐλπίδα στὸ ἔλεός του.

“Όταν λοιπόν κ’ ἐμεῖς προσευχώμαστε, ἄς προσπαθοῦμε ἢ προσευχή μας νά ἔνε θερμή, ὄχι χλιαρή ἢ ψυχρή, καὶ μὲ πόνο. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει πόνο σωματικὸ κλαίει· ἐκεῖνος ποὺ ἔχει πόνο στὴν ψυχὴ γιὰ τὶς ἁμαρτίες, τὶς δικές καὶ τῶν οἰκείων του, θὰ κάνη προσευχὴ μὲ δάκρυ, μὲ συναίσθησι, μὲ θέρμη. Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ βλέπει καὶ διαβάζει τὶς καρδιές, θ’ ἀπαντήση.

Πρῶτο μάθημα λοιπόν ποὺ μᾶς δίνει ὁ τυφλὸς εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ προσευχώμαστε **μὲ θέρμη καὶ πόθο, μὲ συναίσθησι καὶ πόνο.**

● Δεύτερο μάθημα. Στὶς προσευχές μας **νὰ ζητοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.** Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ; Εἶνε ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἡ συγχώρησίς του, ἡ ἐνίσχυσις καὶ βοήθειά του, ἡ χάρις καὶ ἡ προστασία του· εἶνε σὲ τελικὴ ἀνάλυσι ἢ σωτηρία μας.

Τὸ ἔλεος καὶ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ **ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι,** μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶνε ὁ ἰσχυρός, κ’ ἐμεῖς εἴμαστε τὰ ἀδύναμα σκουλήκια· ὁ Θεὸς εἶνε ὁ ἅγιος, κ’ ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἁμαρτωλοί· ὁ Θεὸς εἶνε ὁ πλούσιος, κ’ ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἐπαῖται - ζητιάνοι ποὺ χτυπᾶμε τὴν θύρα του. Καὶ πρέπει πάντοτε νὰ χτυποῦμε τὴν πόρτα του φωνάζοντας· Ἔνοιξέ μας, Κύριε, τὴν θύρα τοῦ ἐλέους σου! Νὰ ζητοῦμε καὶ τὴ μεσολάβησι τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων, γιὰ νὰ λάβουμε τὸ θεῖο ἔλεος, ὅπως λέει ὁ ὠραῖος ὕμνος·

*«Ἐν τῷ ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης σου
ἐν οὐρανῷ ἐστᾶναι νομίζομεν,
Θεοτόκε, πύλη ἐπουράνιε, ἄνοιξον ἡμῖν
τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου»* (τέλ. ὁρθρ. Μ. Τεσσαρ.).

Σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις καὶ **σὲ κάθε ἀνάγκη** τῆς ζωῆς μας χρειάζομαστε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Γι’ αὐτὸ βλέπετε ὅτι ἡ Ἐκκλησία σὲ κάθε δέησι ποὺ κάνει πρὸς τὸν Θεὸ αὐτὸ ζητάει·

- «ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου»
– «Κύριε, ἐλέησον»
- «ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν»
– «Κύριε, ἐλέησον»
- «ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν»,
– «Κύριε, ἐλέησον»
- «ὑπὲρ πλεόντων, ὀδοιπορούντων, νοσοῦντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν»
– «Κύριε, ἐλέησον» κ.τ.λ..

Σὲ κάθε δέησι ἡ Ἐκκλησία ὀρίζει νὰ λέγεται **τὸ «Κύριε, ἐλέησον».**

Ἔνω αὐτὸ τὸ «Κύριε, ἐλέησον»! Ὅταν ὑπῆρχε πίστι βαθειά, **τὸ ἔλεγον ὅλοι μαζί, λαὸς καὶ ψάλτες.** Τώρα; Ἔνω τώρα, ποὺ ἔσβησε ἡ πίστι ἀπὸ τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων! Οἱ μὲν ψάλ-

τες πολλὲς φορές δὲν τὸ λένε ἢ, ἐὰν θὰ τὸ ποῦν, θὰ τὸ ποῦν μᾶλλον γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὴ φωνὴ τους παρὰ γιὰ νὰ παρακαλέσουν μὲ φωνὴ εὐλαβικὴ τὸ Θεό. Ὁ δὲ λαὸς χάσκει, δὲν προσέχει. Ἔνω Χριστιανέ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκοῦς τὸν ἱερέα νὰ παρακαλῇ τὸ Θεό, νὰ λὲς κ’ ἐσὺ μέσα στὴν ψυχὴ σου τὸ «Κύριε, ἐλέησον».

Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» **θαύματα** μπορεῖ νὰ κάνη, ὅταν τὸ λέμε μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας· θεραπεύει ἀρρώστους, σώζει ναυαγούς, φέρνει εὐλογία στὰ ἔργα μας, προστατεύει ἔθνη ὀλόκληρα, εἰρηνεύει τὸν κόσμο.

Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» εἶνε **τὸ κουδούνι** ποὺ χτυπάει ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος **στὴν θύρα τοῦ Θεοῦ.** Καὶ ἐδῶ μὲν στὴ γῆ, ὅταν χτυπᾶς τὸ κουδούνι στὰ παλάτια, δὲν σοῦ ἀνοίγουν· ἢ τὸ πολὺ θὰ βγῆ ἡ ὑπηρετρία καί, ἂν εἴσαι φτωχός, θὰ σοῦ πῆ ὅτι «Δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ κύριος». Ἀλλὰ τελειῶς διαφορετικὰ συμβαίνει μὲ τὸ Θεό. «Κύριε, ἐλέησον» λέει ὁ ἄνθρωπος, κι ἀμέσως ὁ οὐράνιος Πατέρας ἀκούει τὴν προσευχή, σπεύδει νὰ βοηθήσῃ τὸν δοῦλο του· στέλνει ἀνθρώπους καὶ ἀγγέλους –διάφορα μέσα μεταχειρίζεται– γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο τὸ παιδί του.

Ἀγαπητοί μου. Αὐτὸ τὸ ἔλεος ἄς ζητοῦμε κ’ ἐμεῖς. Χωρὶς αὐτὸ τίποτε δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε. Δὲν μπορούμε νὰ νικήσουμε τὰ πάθη, νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀρετὴ, ν’ ἀγγίξουμε τὴν ἀγιότητα. **Τὸ ἔλεος ἄς ζητοῦμε·** τὸ ἔλεος ποὺ ζήτησε ὁ Δαυὶδ ὁ βασιλεὺς ὅταν ἔλεγε «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...» (Ψαλμ. 50,3), τὸ ἔλεος ποὺ ζήτησε ὁ ληστής ἐπάνω στὸν σταυρό, τὸ ἔλεος ποὺ ζήτησαν καὶ ἔλαβαν χιλιάδες ἁμαρτωλοὶ καὶ πονεμένοι ἄνθρωποι, αὐτὸ ἄς ζητοῦμε κ’ ἐμεῖς.

Καὶ **ὁ Κύριος,** ὅταν ἡ προσευχὴ μας εἶνε θερμή, τότε δὲν θὰ κωφεύσῃ, **θ’ ἀπαντήσῃ,** θὰ μᾶς προστατεύσῃ. Γιατί, ὅπως ψάλλει ὁ Δαυὶδ κι ὅπως βλέπουμε κ’ ἐμεῖς στὴ ζωὴ μας, «*Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ*» (ἔ.ἀ. 102,8-9)· δὲν θὰ κρατήσῃ γιὰ πάντα τὸ θυμὸ του, ἀλλὰ θὰ σπεύσῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ὅπως τρέχει ἡ μάνα κοντὰ στὸ παιδί της ὅταν ἀκούσῃ τὴ φωνὴ καὶ τὸ κλάμα του.

«*Τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου*» (ἔ.ἀ. 22,6). Τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου εἶθε νὰ εἶνε ὁ διαρκὴς καὶ **ἀχώριστος σύντροφός μας** σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς πρόσκαιρης ζωῆς μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος